

SYYYHYSTÄ

Syyhy on kiusallinen tauti. Mutta kun ihmisiin tarttuu vallankumouksellisena sanahelinänä ilmenevä syyhy, niin jo tuon taudin syrjästä tarkkaileminenkin aiheuttaa sietämättömiä kärsimyksiä.

Ne, jotka ovat sairastuneet mainitsemaamme lajia olevaan syyhyyn, vääristelevät tavallisia, selviä, ymmärrettäviä ja jokaiselle työtätekevien joukkojen edustajalle ilmeisiä, kiistattomilta näyttäviä totuuksia. Useissa tapauksissa tämä vääristely tapahtuu mitä parhaimmassa, jaloimmassa, ylevimmässä tarkoituksessa, „yksinkertaisesti” sen vuoksi, ettei ole sulatettu tiettyjä teoreettisia totuuksia tahi siksi, että noita totuuksia toistellaan lapsellisen tökerösti, koulu-laismaisen orjallisesti sopimattomissa tapauksissa (ihmiset eivät ymmärrä, kuten sanotaan, „mikä mihin sopii”), mutta syyhy ei kuitenkaan lakkaa olemasta iljettävää syyhyä.

Mikä voisi esimerkiksi olla kiistattomampaa ja selvempää kuin seuraava totuus: hallitus, joka on antanut kolmivuotisen ryöstösodan näännyttämälle kansalle Neuvostovallan, maan, työväenvalvonnan ja rauhan, on voittamaton? Tärkeintä on rauha. Jos sen jälkeen, kun on *rehellisesti* yritetty saada aikaan yleinen ja oikeudenmukainen rauha, osoittautuu, todellisuudessa osoittautuu, ettei sitä *nyt* voi saada, niin jokainen talonpoika ymmärtäisi, että yleisrauhan asemesta on hyväksyttävä erillisrauha, epäoikeudenmukainen rauha. Jokainen talonpoika, jopa kaikkein tietämättömin ja sivistymättöminkin, ymmärtäisi sen ja *pitäisi arvossa* hallitusta, joka on antanut hänelle edes sellaisen rauhan.

Vain sairastuttuaan iljettävään sanahelinäsyyhyyn bolševikit saattoivat unohtaa sen ja aiheuttaa aivan oikeuden-

mukaista tyytymättömyyttä itseään kohtaan talonpoikien taholta, kun tuo syyhy johti uuteen ryöväri-Saksan sotaan väsynyttä Venäjää vastaan! Sen, millaisilla naurettavilla ja viheliäisillä „teoreettisilla” hölynpölyjutuilla ja sofismeilla syyhyä peiteltiin, osoitin kirjoituksessa: „Vallankumouksellisesta sanahelinästä” („Pravda” helmikuun 21 (8) pnä)*. En olisi ruvennut muistelemaan sitä, ellei tuo sama syyhy olisi levinnyt tänään (mokomakin tarttuva tauti!) uuteen paikkaan¹³.

Selittääkseni, kuinka se on tapahtunut, esitän aluksi pienen esimerkin, yksinkertaisen, selvän esimerkin, ilman „teoriaa” — jos syyhyä pidetään „teoriana”, niin se on sietämätöntä — ilman viisaita sanoja, ilman kaikkea selaista, mikä on käsittämätöntä joukoille.

Olettakaamme, että Kaljajev¹⁴, surmatukseen tyrannin ja julmurin, hankkii revolverin paatuneelta konnalta, heitiltöltä, rosvolta, luvaten tälle tuoda siitä hyvästä leipää, rahaa ja viinaa.

Voidaanko Kaljajevia syyttää siitä, että hän on tehnyt „kaupat rosvon kanssa” saadakseen hankituksi murhaseen? Jokainen terve ihminen sanoo: ei voida. Jos Kaljajev ei voinut mistään muualta hankkia revolveria ja jos Kaljajevin teko oli todella rehellinen (tyrannin surmaaminen eikä ryöväystarkoituksessa tehty murha), niin Kaljajevia ei pidä moittia sellaisesta revolverin hankkimistavasta, vaan hyväksyä se.

Mutta jos toinen rosvo ryöstömurhan tehdäkseen hankkii rahalla, viinalla ja leivällä revolverin toiselta rosvolta, niin voidaanko *tällaista* „rosvon kanssa tehtyä kauppaa” verrata Kaljajevin tekemään kauppaan (puhumattakaan niiden samaistamisesta)?

Ei. Jokainen, joka ei ole menettänyt järkeään eikä ole sairastunut syyhyyn, myöntää, ettei voida. Kuka tahansa talonpoika, jos hän tapaisi „intelligentin”, joka yrittää korulauseiden avulla kieltää noin ilmeisen totuuden, sanoisi: sinusta, hyvä herra, ei ole valtion ohjiin, sinun on hakeuduttava juttuklovniksi tai yksinkertaisesti käytävä saunomassa, ajamassa syyhy pois.

Jos Kerenski, hallitsevan porvariluokan, s.o. riistäjien, edustaja tekee kaupat englantilais-ranskalaisten riistäjien

* Ks. tätä osaa, ss. 1—11. *Toim.*

kanssa saadakseen niiltä aseita ja perunoita ja samanaikaisesti salaa kansalta sopimukset, joissa luvataan (jos on menestystä) toiselle rosvolle Armenia, Galitsia ja Konstantinopoli ja toiselle Bagdad, Syyria y.m., niin onko vaikeaa ymmärtää, että tuo Kerenskin ja hänen ystäviensä tekemä kauppa on rosvomainen, konnamainen ja katala?

Ei. Sitä ei ole lainkaan vaikea ymmärtää. Jok'ikinen talonpoika, jopa kaikkein tietämättömin ja sivistymättömin, ymmärtää sen.

Entä jos riistettyjen, sorrettujen luokan edustaja, sen jälkeen, kun tämä luokka on kukistanut riistäjät, julkaissut ja kumonnut kaikki salaiset rosvosopimukset, on joutunut Saksan imperialistien rosvohyökkäyksen kohteeksi, niin voidaanko sitä syyttää „kauppojen tekemisestä” englantilais-ranskalaisten „rosvojen kanssa”, siitä, että se saa niiltä aseita ja perunaa rahaa tai puutavaraa vastaan j.n.e.? Voidaanko sellaista lehmäkauppaa pitää epärehellisenä, häpeällisenä, likaisena?

Ei, ei voida. Jokainen terve ihminen ymmärtää sen ja pitää pilkkanaan niitä hölmöjä, joiden päähän pälkähtäisi todistella „hienosti” ja oppineen naamoin, että „joukot eivät ymmärrä”, millä tavalla imperialisti Kerenskin rosvosota (ja hänen epärehelliset, rosvojen kanssa tekemänsä lehmäkaupat yhteisen rosvotun saaliin jakamisesta) eroaa bolshevistisen hallituksen *kaljajevilaisesta* sopimuksesta, jonka se on solminut englantilais-ranskalaisten rosvojen kanssa hankkiakseen näiltä aseita ja perunaa vastaiskun antamiseksi saksalaiselle rosvolle.

Jokainen terve ihminen sanoo: aseiden hankinta ostamalla niitä rosvolta rosvoamistarkoituksiin on katalaa ja konnamaista, mutta aseiden osto samanlaiselta rosvolta oikeudenmukaisen taistelun käymiseksi väkivallantekijää vastaan on aivan laillinen teko. Tällaista tekoa voivat pitää jonain „likaisena” vain herrasneidit ja keikaroivat nuorukaiset, jotka ovat „lukeneet kirjasta” ja oppineet sieltä pelkkiä teennäisyyksiä. Tämän lajin henkilöiden lisäksi ehkä vielä syyhyyn sairastuneet saattavat tehdä tuollaisen „virheen”.

Entä ymmärtääkö saksalainen työmies, mikä ero on sen välillä, kun Kerenski ostaa aseita englantilais-ranskalaisilta rosvoilta anastaakseen turkkilaisilta Konstantinopolin, Itävallalta Galitsian, saksalaisilta Itä-Preussin,— ... ja

sen välillä, kun bolshevikit ostavat aseita noilta samoilta rosvoilta torjuakseen Vilhelmin tämän lähettäessä sotajoukkonsa sosialistista Venäjää vastaan, joka on ehdottanut kaikille rehellistä ja oikeudenmukaista rauhaa, Venäjää vastaan, joka on julistanut sodan päättyneeksi?

Luultavasti saksalainen työmies „ymmärtää” sen ensinnäkin siksi, että hän on viisas ja sivistynyt työmies, toiseksi siksi, että hän on tottunut elämään kulttuurisesti ja siististi, potematta sen enempää venäläistä syyhyä yleensä kuin myöskään vallankumouksellista sanahelinäsyyhyä.

Onko olemassa eroa ryöstömurhan ja väkivallantekijän surmaamisen välillä?

Onko olemassa eroa sen sodan välillä, jota kaksi saalistajaryhmää käy saaliin jaosta, ja sen oikeudenmukaisen sodan välillä, jota käydään, että vapauduttaisiin siitä saalistajan hyökkäyksestä, jonka se on tehnyt saalistajat kukistaneen kansan kimppuun?

Eikö sen arvioiminen, teenkö minä hyvin vai huonosti hankkiessani aseita rosvolta, riipu siitä, mihin tarkoitukseen näitä aseita käytetään? Käytetäänkö niitä likaisessa ja katalassa vai oikeudenmukaisessa ja rehellisessä sodassa?

Hyi! Kylläpä tuo syyhy on iljettävä tauti. Ja kylläpä on rasittava ammatti sillä henkilöllä, jonka täytyy saunottaa syyhytautisia...

P. S.* Vapaustaistelussa Englantia vastaan XVIII vuosisadan lopulla pohjoisamerikkalaiset käyttivät apunaan kilpailijaa ja aivan samanlaista siirtomaarosvoa kuin oli Englanti, nimittäin Espanjan ja Ranskan valtioita. Kerrotaan, että on sellaisiakin „vasemmistobolshevikkeja”, jotka ovat ryhtyneet kirjoittamaan „tieteellistä teosta” näiden amerikkalaisten „likaisista kaupoista”...

Kirjoitettu helmikuun 22 pnä 1918

*Julkaistu helmikuun 22 pnä 1918
„Pravda” lehdessä 33. numeron
iltajulkaisussa*

Allekirjoitus: K a r p o v

*Julkaistaan
lehden tekstin mukaan*

---

* — Postscriptum — jälkikirjoitus. *Toim.*